

Sygn. akt II AKa 98/19

1

2 WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2020 r.

4 Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

5 Przewodniczący: SSA Maciej Żelazowski

6 Sędziowie: SA Grzegorz Chojnowski

7 SO del. do SA Maciej Strączyński (spr.)

8 Protokolant: st. sekr. sądowy Anita Jagielska

9 przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Szczecinie Katarzyny Żukrowskiej

10 po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2020 r. sprawy

D. K., P. W. i P. R.

oskarżonych z art. 189 § 1 i 3 k.k. i inne

11 na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońców oskarżonych

12 od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

13 z dnia 12 lutego 2019 r. sygn. akt III K 103/18

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1) z opisu czynu przypisanego wszystkim oskarżonym w punkcie I części dyspozytywnej wyroku eliminuje ustalenie, że oskarżeni doprowadzili T. G. do obcowania płciowego,

2) z kwalifikacji prawnej czynu oraz z podstawy skazania w stosunku do wszystkich oskarżonych eliminuje art. 197§1 i 3 pkt 1 kk,

3) na podstawie art. 44§2 kk orzeka wobec oskarżonego D. K. przepadek telefonu komórkowego (...) koloru żółtego z kartą SD 16GB przechowywanego w Biurze Dowodów Rzeczowych Sądu Okręgowego w Szczecinie pod poz. (...)

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od skarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze po jednej trzeciej części i wymierza D. K. 1.600 (tysiąc sześćset) złotych, P. W. 2.600 (dwa tysiące sześćset) złotych, a P. R. 1.320 (tysiąc trzysta dwadzieścia) złotych opłaty za to postępowanie.

SO (del.) Maciej Strączyński SSA Maciej Żelazowski SSA Grzegorz Chojnowski

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 98/19	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	4		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 12 lutego 2019 r. sygn. III K 103/18			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny			
# obrońcy: a) D. K., b) D. K. i P. W., c) P. R.			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w części	#	co do winy
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie (jako ewentualny w jednej apelacji)	#	zmiana
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
Nie przeprowadzono dowodów, które miałyby			

finalny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy.			
. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut - zawarty w apelacji a) obrońcy D. K., b) obrońcy D. K. i P. W.		
1	<p>a) Obraza art. 7 kpk poprzez dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego skutkującą uznaniem, iż oskarżony D. K. wspólnie i w porozumieniu z innymi oskarżonymi pozbawił wolności pokrzywdzonego T. G., co łączyło się dla pokrzywdzonego ze szczególnym udręczeniem,</p> <p>b) obraza art. 7 kpk poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie jej w sposób dowolny, wyrażające się w nieprawidłowym uznaniu, iż P. W. i D. K. dopuścili się pozbawienia wolności ze szczególnym udręczeniem pokrzywdzonego, a także błąd w ustaleniach faktycznych skutkujący tym samym.</p>	# niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za niezasadny			

<p>Rodzaj działań, jakich dopuścili się oskarżeni – bicie pokrzywdzonego, powodowanie u niego obrażeń ciała, zmuszanie do jedzenia ziemi, oblanie silikonem, wetknięcie butelki w odbyt – to czynności podjęte z zamiarem kierunkowym, których jednoznacznym celem było dręczenie psychiczne i fizyczne pokrzywdzonego.</p> <p>Pozbawienie wolności jako takie nie wiąże się z takimi zachowaniami, a czas pozbawienia wolności nie jest decydującym kryterium dla uznania, że nastąpiło szczególne udręczenie, lecz znamieniem odrębnie przewidzianym w przepisie jako alternatywne. Skarżący w apelacjach opisane zachowania po prostu przemilczeli i sformułowali zarzuty i uzasadnienia apelacji w taki sposób, jakby działania te, nagrane w znacznej części telefonem komórkowym przez samych oskarżonych, nie miały miejsca.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>a) O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z opisu czynu przypisanego D. K. ustalenia, iż pozbawienie wolności łączyło się</p>	<p># niezasadny</p>	

<p>dla pokrzywdzonego ze szczególnym udręczeniem,</p> <p>b) o uniewinnienie D. K. i P. W. od popełnienia przestępstwa z art. 189 § 3 kk.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za niezasadny.</p>	
<p>Dokonane ustalenia nakazują jednoznacznie stwierdzić, że szczególne udręczenie miało miejsce, co wynika z rodzaju podjętych przez sprawców działań, wykraczających poza niezbędne do samego tylko pozbawienia wolności. Dotyczy to wszystkich oskarżonych, ponieważ dokonany przez nich podział ról nie zmienia faktu, iż wszyscy obejmowali swoim zamiarem współdziałanie i akceptowali wzajemnie swoje zachowania (a). Tym bardziej niezasadne jest żądanie „uniewinnienia” (b). Nie można uniewinnić od kwalifikacji prawnej, uniewinnić można tylko od popełnienia czynu, a sam skarżący nie kwestionuje, że co do zasady przestępstwo miało miejsce: podważa tylko jego kwalifikację prawną, ale jednocześnie wnosi o zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary, co oznacza, że nie</p>	

kwestionuje faktu skazania.			
Lp.	Zarzut (zawarty w apelacji obrońcy D. K.)		
2	<p>Obraza art. 7 kpk poprzez dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego skutkującą uznaniem, iż oskarżony D. K. wziął udział w pobiciu pokrzywdzonego T. G. uderzając go pięściami i kopiąc po głowie i tułowiu.</p>	# niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za niezasadny			
<p>Działania D. K. obejmowały zamiarem pobicie pokrzywdzonego. On również stosował wobec pokrzywdzonego przemoc, w tym zaklejał mu ręce, nogi i usta taśmą, co miało na celu uniemożliwienie pokrzywdzonemu nie tylko ucieczki, ale i obrony przed uderzeniami, a więc zmierzało do jego pobicia. Sprawca, który doprowadza pokrzywdzonego do stanu uniemożliwiającego obronę (trzyma, krępuje) w tym celu, aby można było pokrzywdzonego łatwiej bić, bierze udział w pobiciu, choćby uderzenia zadawały inne osoby. Ponadto D. K. brał udział w zbiorowym</p>			

kopaniu pokrzywdzonego po tułowiu.		
Wniosek		
O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z opisu czynu przypisanego D. K. ustalenia, iż wziął on udział w pobiciu pokrzywdzonego.	# niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za niezasadny.		
Powyższe działania D. K. nakazują uznać, że brał on udział w pobiciu pokrzywdzonego. Fakt, że większy udział w tym pobiciu mieli dwaj pozostali oskarżeni, został ustalony przez sąd i znalazł wyraz w wymiarze kary, który co do tego oskarżonego był najniższy. Jednak znamiona przestępstwa pobicia i zamiar udziału w takim czynie został wykazany również co do D. K..		
Lp.	Zarzut (zawarty w apelacji obrońcy D. K.)	
3	Obraza art. 7 kpk poprzez dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego skutkującą uznaniem, iż oskarżony D. K. wielokrotnie groził	# niezasadny

	pokrzywdzonemu pozbawieniem życia.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za niezasadny			
Sąd Okręgowy nie ustalił, że D. K. wielokrotnie groził pokrzywdzonemu pozbawieniem życia. Działanie polegające na groźeniu pozbawieniu życia sąd ten słusznie uznał za element tzw. głównego czynu w sprawie, związanego z uprowadzeniem T. G.. Ustalenie sądu jest takie, że wszyscy trzej sprawcy łącznie grozili pokrzywdzonemu wielokrotnie, bez wskazania w opisie czynu, bo nie jest to możliwe w realiach sprawy, który ile razy mu groził. Celem wszystkich sprawców było między innymi wspólne groźenie pokrzywdzonemu, i to w okolicznościach zwiększających jego zastraszenie i urealnających groźby, bo w połączeniu z uprowadzeniem, dręczeniem i upokarzaniem pokrzywdzonego. Ten cel został przez nich wspólnie zrealizowany, a dla skutków czynu i jego znamion nie ma znaczenia, który z oskarżonych ile razy groźby wypowiadał, bo wszyscy zmierzali i doprowadzili do takiej sytuacji, aby			

<p>pokrzywdzony tych gróźb się jak najbardziej przestraszył.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z opisu czynu przypisanego D. K. ustalenia, iż wielokrotnie groził on pokrzywdzonemu pozbawieniem życia.</p>	<p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za niezasadny.</p>		
<p>Nie dokonano tego konkretnego ustalenia, które obrońca chciałby wyeliminować z wyroku. W dodatku Sąd Okręgowy, orzekając co do zarzutów z art. 190 § 1 kk, wprowadził czyny z tego przepisu (zarzucane P. W. – zarzut II i D. K. – zarzut V) do głównego przypisanego oskarżonym czynu jako element tego samego przestępstwa. Zdaniem Sądu Apelacyjnego ta ocena jest słuszna. Jednocześnie zaś Sąd Okręgowy uznał te groźby za element wymuszania zwrotu długu i szczególnego udręczenia osoby uprowadzonej, a w związku z tym całkowicie wyeliminował art. 190 § 1 kk z kwalifikacji prawnej głównego czynu przypisanego oskarżonym, co też przy takim ustaleniu było orzeczeniem</p>		

<p>prawidłowym, a nie powinno być ujęte uwadze skarżącego.</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut - zawarty w apelacji a) obrońcy D. K., b) obrońcy D. K. i P. W.</p>		
<p>4</p>	<p>a) Obraza art. 7 kpk poprzez dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego skutkującą uznaniem, iż oskarżony D. K. dopuścił się przestępstwa rozboju na szkodę T. G.,</p> <p>b) obraza art. 7 kpk poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie jej w sposób dowolny, wyrażające się w nieprawidłowym uznaniu, iż P. W. i D. K. dopuścili się rozboju na T. G., podczas gdy zabrali rzeczy „oskarżonego” w celu zniszczenia, a także błąd w ustaleniach faktycznych skutkujący tym samym.</p>	<p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za niezasadny</p>			
<p>Kradzież – w szerokim znaczeniu, w tym również mająca formę rozboju – jest przestępstwem przeciwko własności, a jej znamieniem jest zabranie rzeczy w celu przywłaszczenia, tj. rozporządzenia zabraną rzeczą jak własną. Z punktu widzenia znamion czynu jest obojętne, w jaki</p>			

sposób sprawca kradzieży rozporządza rzeczą już po kradzieży, mianowicie czy ją zachowuje dla siebie, daje komuś, zbywa czy niszczy. Obojętne też jest, czy zabierając, planuje, co z rzeczą zrobi. To rozporządzenie ma bowiem miejsce już po kradzieży i jest dla pokrzywdzonego, którego własność chroni przepis, bez znaczenia. Prawo nie zna przestępstwa zaboru rzeczy w celu zniszczenia, zniszczenie miałoby miejsce wtedy, gdyby oskarżeni zniszczyli rzeczy od razu, na miejscu zdarzenia, nie wchodząc w ich posiadanie. Tymczasem oskarżeni rzeczy z miejsca zdarzenia zabrali; gdyby je tam porzucili, pokrzywdzony by je po odjeździe sprawców pozbiierał i w ogóle nie miałyby miejsca ani kradzież, ani rozbój. Wszyscy oskarżeni zabrali pokrzywdzonemu rzeczy, gdyż był to element ich współdziałania, a wyrzucili je już po dokonaniu kradzieży, ponieważ były im zbędne. Kradzieży zaś dokonali po uprzednim doprowadzeniu T. G. do stanu bezbronności, zatem spełnione są znamiona rozboju.

Wniosek

a) O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z opisu czynu przypisanego D.

niezasadny

<p>K. ustalenia, iż dokonał zaboru w celu przywłaszczenia kurtki, telefonu komórkowego oraz dowodu osobistego.</p> <p>b) o uniewinnienie D. K. i P. W. od popełnienia przestępstwa z art. 280 § 1 kk,</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za niezasadny.</p>		
<p>Zabór rzeczy, ich przywłaszczenie i następnie rozporządzenie nimi jak własnymi, jak to wskazano, miało miejsce, zatem nie ma podstaw do zmiany w tym zakresie wyroku. Natomiast do wniosku o „uniewinnienie” (b) odnoszą się w pełni uwagi zawarte w odniesieniu do zarzutu 1.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut - zawarty w apelacji a) obrońcy D. K., b) obrońcy D. K. i P. W.</p>	
<p>5</p>	<p>a) Obrza art. 7 kpk poprzez dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego skutkującą uznaniem, iż oskarżony D. K. wspólnie i w porozumieniu za innymi osobami brał udział w zgwałceniu pokrzywdzonego T. G.,</p> <p>b) obraza art. 7 kpk poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie</p>	<p># zasadny</p>

	<p>jej w sposób dowolny, wyrażające się w nieprawidłowym uznaniu, iż oskarżony D. K. dopuścił się przestępstwa zgwałcenia pokrzywdzonego, a także błąd w ustaleniach faktycznych skutkujący tym samym,</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny</p>			
<p>Zachowanie oskarżonych, polegające na wetknięciu pokrzywdzonemu plastikowej butelki gwintem w odby, zostało przez prokuratora zakwalifikowane z art. 197 § 1 i 3 pkt 1 kk mimo, że prokurator w zarzucie nie zawarł słownego określenia, iż czyn ten był obcowaniem płciowym lub zgwałceniem. Sąd natomiast ustalił, że zachowanie to było obcowaniem płciowym. Ustalenie to jest błędne, ale nie dlatego, że nie dokonał tego D. K., jak wywodzą jego dwaj obrońcy. Obrońca P. R. nie zaskarżał powyższego ustalenia, a obrońca broniący także P. W. zaskarżał je tylko co do D. K., nie kwestionując dokonania czynu przez P. W. ani kwalifikacji prawnej z art. 197 § 1 i 3 pkt 1 kk co do tego oskarżonego. Sąd Apelacyjny uznał natomiast, że w ogóle nie wystąpiły tu znamiona</p>			

<p>doprowadzenia T. G. do obcowania płciowego, a zatem przepis ten nie powinien być zastosowany do żadnego z oskarżonych. Ponieważ orzeczenie to generalnie dokonane zostało z zastosowaniem art. 440 kpk, a w stosunku do P. W. i P. R. także art. 435 kpk, przyczyny zmiany będą omówione w dalszej części uzasadnienia (dział 5.2.).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>a) O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z opisu czynu przypisanego D. K. ustalenia, iż doprowadził on pokrzywdzonego do obcowania płciowego,</p> <p>b) o uniewinnienie D. K. od popełnienia przestępstwa z art. 197 § 1 kk,</p>	<p># częściowo zasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za częściowo zasadny</p>		
<p>Wniosek jest zasadny częściowo, nie dlatego, że – jak to wywodzą obaj obrońcy – D. K. nie brał udziału w doprowadzeniu pokrzywdzonego do obcowania płciowego (a dokonali tego dwaj współoskarżeni), lecz dlatego, że obcowanie płciowe w ogóle nie miało miejsca. Doprowadził zatem do zmiany wyroku</p>		

w szerszym zakresie niż wnioskowany.			
Lp.	Zarzut (zawarty w apelacji obrońcy D. K.)		
6	Obraza art. 7 kpk poprzez danie wiary zeznaniom pokrzywdzonego T. G..	# niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za niezasadny			
<p>Ocena zeznań T. G. nie budzi zastrzeżeń Sądu Apelacyjnego. Świadek ten zawiadomił o przestępstwie i przedstawił wszystkie jego okoliczności pod wpływem wstrząsu, jakim było dla niego brutalne zdarzenie i niewątpliwie z tego powodu ujawnił wszystkie okoliczności czynu. Niektóre z nich, niekorzystnie świadczące o oskarżonych, ujawniał nawet niechętnie, czego przykładem jest fakt, że o wetknięciu mu butelki w odbył (co było niewątpliwie dla niego upokarzające i wyjątkowo wstydlive) nie mówił, a dopiero odtworzenie nagrania z telefonu sprawiło, iż organa ścigania wiedzę na ten temat powzięły, a pokrzywdzony ją potwierdził. Natomiast w późniejszym okresie T. G. nie wykazywał woli nadmiernego czy złośliwego obciążania oskarżonych, zawarł z</p>			

<p>nimi ugodę, nie oskarżał ich jako oskarżyciel posiłkowy, nie wyolbrzymiał ich winy. Sam jest osobą karaną, związaną ze środowiskiem oskarżonych, a takie osoby zazwyczaj nie są skłonne w ogóle do obciążania kogokolwiek przed organami ścigania. Nie sposób więc dopatrzeć się w dokonanej ocenie zeznań tego świadka, potwierdzonych zresztą obiektywnymi dowodami (np. oględzinami i badaniem lekarskim) żadnych uchybień.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zakwalifikowanie czynu I przypisanego oskarżonemu wyłącznie z art. 189 § 1 kk.</p>	<p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za niezasadny.</p>		
<p>Z powyższym zarzutem nie da się konkretnie powiązać żadnego wniosku reformatoryjnego. obrońca dąży do skłonienia Sądu Apelacyjnego, aby odmówił całkowicie wiary pokrzywdzonemu, dał wiarę wyłącznie oskarżonym i skazał ich tylko za to, do czego się przyznają, tj. do czynu z art. 189 § 1 kk. Jedynie taki wniosek można powiązać z powyższym zarzutem,</p>		

<p>który miałyby prowadzić do zakwestionowania wszystkich właściwie ustaleń faktycznych co do głównego czynu.</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut - zawarty w apelacji a) obrońcy D. K., b) obrońcy D. K. i P. W.</p>		
<p>7</p>	<p>a) Rażąca niewspółmierność kary orzeczonej wobec D. K. poprzez wymierzenie mu za czyn I kary 4 lat pozbawienia wolności bez zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary i wymierzenie za czyn IV kary 6 miesięcy pozbawienia wolności,</p> <p>b) obraza art. 7 kpk poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie jej w sposób dowolny, wyrażające się w niedostatecznym uwzględnieniu przy wydawaniu rozstrzygnięcia okoliczności niezwykle łagodzących dla P. W. oraz D. K. (faktu zawarcia ugody z pokrzywdzonym, nieznacznego ograniczenia zdolności kierowania swoim postępowaniem przez P. W. i podrzędnej roli D. K.),</p>	<p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za niezasadny</p>			

<p>Oskarżonym wymierzono za główny czyn w sprawie kary w zakresie średniego zagrożenia ustawowego. obrońcy kładą oczywiście nacisk na okoliczności łagodzące, jakimi były zawarcie ugody z pokrzywdzonym, nieznaczne ograniczenie poczytalności w przypadku P. W. i mniejsza niż w przypadku pozostałych dwóch oskarżonych rola D. K.. Natomiast z oczywistych względów pomijają okoliczności obciążające, a mianowicie kierowniczą, inicjatorską i najbardziej aktywną, również w sensie brutalności, rolę P. W., a także okoliczności dotyczące wszystkich trzech oskarżonych łącznie, o czym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia. W przypadku D. K. zauważyć też należy, że orzeczono wobec niego karę w wyrażnie najniższym rozmiarze, zatem jego mniejsza rola w czynie została dostrzeżona.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>a) Wymierzenie D. K. za czyn kwalifikowany z art. 189 § 1 kk kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby oraz kary grzywny za czyn IV, ewentualnie</p>	<p># niezasadny</p>	

<p>o wymierzenie za czyn I kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, albo też o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania,</p> <p>b) o orzeczenie wobec D. K. za czyn IV kary pozbawienia wolności w niższym rozmiarze, o nadzwyczajne złagodzenie kary wobec P. W. za czyn z art. 197 § 1 i 3 kk, o orzeczenie wobec obu oskarżonych kar łącznych w niższym rozmiarze, ewentualnie o nadzwyczajne złagodzenie kary co do obu oskarżonych za czyn I.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za niezasadny.</p>	
<p>Wniosek o wymierzenie D. K. za czyn I kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem (a, b) zawarty w obu apelacjach opierał się na założeniu, że Sąd Apelacyjny zmieni całkowicie opis i kwalifikację przypisanego oskarżonemu głównego czynu i uzna go za winnego jedynie czynu z art. 189 § 1 kk (taką podstawę jako jedyną wskazuje obrońca). Ponieważ zmiana wyroku w części dotyczącej orzeczenia o winie nie nastąpiła w takim zakresie, jaki obrońca zakładał, argumentacja</p>	

dotycząca wymierzenia kary z warunkowym zawieszeniem straciła podstawy faktyczne.

Wniosek o zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary za główny czyn co do P. W. (przy zastosowaniu kwalifikacji z art. 197 § 1 i 3 kk) formalnie zdezaktualizował się z uwagi na wyeliminowanie tego przepisu z wyroku, ale w pozostałym zakresie chodzi o czyn objęty skazaniem, a przy tym ten sam obrońca (b) wnosi ewentualnie o zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary również wobec D. K.. Wniosek ten nie jest zasadny z powodu odrzucenia zarzutu rażącej niewspółmierności kary i z tych samych przyczyn, dla których zarzut ten odrzucono, a dalsza część tej kwestii omówiona będzie w kolejnej części uzasadnienia.

Wniosek o orzeczenie wobec D. K. niższej kary za czyn IV (w istocie za czyn VI, bo IV to punkt części dyspozytywnej wyroku, który odnosi się do zarzutu o numerze VI) nie jest zasadny. Oskarżonemu wymierzono karę w wymiarze 6 miesięcy pozbawienia wolności za posiadanie ilości narkotyków zdecydowanie przekraczającej jedno- czy kilkukrotne zażycie, zatem nie jest to przestępstwo

blahe ani zbliżone do wypadku mniejszej wagi, a kara jest niewygórowana, znacznie bliższa dolnemu niż górnemu zagrożeniu ustawowemu. Tymczasem obaj obrońcy D. K. w istocie domagają się takiego potraktowania oskarżonego, jakby był to wypadek mniejszej wagi. O rażącej niewspółmierności kary, a tylko taka uzasadniałaby zmianę wyroku, nie ma tutaj mowy.

Wniosek ewentualny o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w ogóle nie został uzasadniony, zatem nie sposób ocenić, z jakich powodów obrońca uważa, że mogą zajść w sprawie okoliczności nakazujące przeprowadzenie przewodu sądowego od początku lub jakiegokolwiek inne okoliczności nakazujące ponowne rozpoznanie sprawy.

Lp.	Zarzut (zawarty w apelacji obrońcy P. R.)		
8	Błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że P. R. lub P. W. dopuścili się rozboju, podczas gdy z wyjaśnień P. W. wprost wynika, że to on dopuścił się tego czynu, a P. R. nie obejmował tego swoim zamiarem.	# niezasadny	

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za niezasadny</p>	
<p>Wspólne działanie oskarżonych, ich pełna świadomość co do tego, jakie działania podejmują, obecność podczas całego zajścia i dostrzegalna, per facta concludentia, pełna akceptacja działań współoskarżonych wynikających z podziału ról, nie pozwala na uznanie, że w sprawie miał miejsce czyjkolwiek eksces mający postać działania nieakceptowanego przez pozostałych sprawców. Gdyby P. R. nie obejmował swoim zamiarem, choćby powstałym w czasie czynu, zaboru mienia, to by od czynu odstąpił. Tymczasem wiedząc, że obezwładnionemu i skrepowanemu T. G. zabierane są rzeczy, kontynuował udział w działaniach przeciwko pokrzywdzonemu, w tym takie, które wskutek doprowadzenia pokrzywdzonego do stanu bezbronności skutkowały właśnie zaborem rzeczy. Nawet, jeśli on sam tych rzeczy nie zabierał, bo Sąd Okręgowy nie zdołał z całą pewnością ustalić, który z oskarżonych przeszukiwał pokrzywdzonego, to z pewnością wszyscy oskarżeni obejmowali zabór rzeczy swoim zamiarem i go akceptowali.</p>	

Wniosek			
O wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu art. 280 kk.	# niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za niezasadny.			
Wobec ustalenia, że czyn znamiona rozboju wypełniał, wyeliminowanie art. 280 kk z kwalifikacji prawnej czynu nie jest możliwe, zresztą co do żadnego z oskarżonych, o czym była już mowa co do zarzutu 4.			
Lp.	Zarzut (zawarty w apelacji obrońcy P. R.)		
9	Rażąca niewspółmierność kary orzeczonej wobec P. R. w wymiarze 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.	# niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za niezasadny			
Kara wymierzona oskarżonemu jest proporcjonalna do kar orzeczonych wobec pozostałych oskarżonych, uwzględnia z jednej strony jego rolę w czynie (należy aktywność P. R. ocenić jako drugą, po inicjatorze czynu P. W.), a przy tym oskarżony			

<p>ten działał w warunkach recydywy, co ma oczywisty wpływ na wymiar kary wobec niego. Jedynie uznanie, że wszystkie orzeczone kary są rażąco surowe, prowadziłyby do obniżenia kary wobec P. R., ale tak się stać nie może, o czym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>O wymierzenie oskarżonemu kary 4 lat pozbawienia wolności.</p>	<p># niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za niezasadny.</p>			
<p>Niezasadność zarzutu automatycznie, w przypadku zarzutu rażącej niewspółmierności kary, pociąga za sobą nieuwzględnienie wniosku z tych samych przyczyn.</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut (zawarty w apelacji prokuratora)</p>		
<p>10</p>	<p>Rażąca niewspółmierność kary wymierzonej wszystkim oskarżonym w stosunku do społecznej szkodliwości zarzucanego im czynu, rodzaju i stopnia zawinienia, przy konieczności uwzględnienia celów wychowawczych i zapobiegawczych, a w przypadku P. R. działania</p>	<p># niezasadny</p>	

	w warunkach powrotu do przestępstwa.		
Związłe o powodach uznania zarzutu niezasadny			
Prokurator zażądał wymierzenia co do wszystkich oskarżonych kar w wymiarze 10 lat pozbawienia wolności lub niewiele niższych, ale czynił to przy założeniu, że czyn kwalifikowany jest z zastosowaniem art. 197 § 3 kk, a zatem orzeka się za taki czyn karę pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 3, a górną granicą jest 15 lat pozbawienia wolności. Tymczasem wskutek korekty kwalifikacji prawnej czynu najsurowiej zagrożonymi przepisami w kwalifikacji prawnej stały się art. 189 § 3 kk i art. 280 § 1 kk, które obydwaj przewidują kary od 2 do 12 lat pozbawienia wolności. Tym samym wniosek prokuratora odrywa się od pierwotnych granic orzekania kary za główny czyn w niniejszej sprawie, staje się wnioskiem o wymierzenie kar w niemal maksymalnym rozmiarze. Na tle tych niższych granic ustawowego zagrożenia kary orzeczone wobec wszystkich oskarżonych, przy uwzględnieniu również okoliczności łagodzących, przywoływanych przez obrońców, w tym zawarcia			

przez oskarżonych ugody z pokrzywdzonym, nie rażą już łagodnością w takim stopniu, aby uzasadniało to zmianę wyroku. W szczególności działania oskarżonych skutkujące kwalifikacjami prawnymi z art. 280 § 1 kk (jako rozbój niniejszy przypadek nie należałby do poważnych) oraz z art. 189 § 3 kk (pozbawienie wolności, choć połączone z dość wyszukany dręczeniem pokrzywdzonego, było krótkotrwałe) nie są tego rodzaju, by na tle tych dwóch przepisów, które przecież mogą mieć zastosowanie również do czynów nacechowanych dużo większą brutalnością, większym nasileniem złej woli sprawców i większą ilością okoliczności obciążających, uzasadniały wymierzenie kar w górnych granicach ustawowych.

Wniosek

O wymierzenie D. K. oraz P. W. za czyn I kar po 9 lat pozbawienia wolności oraz kar łącznych za czyny wskazane w punktach I, II, III i IV części dyspozytywnej wyroku, po 9 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a P. R. kary 10 lat pozbawienia wolności i 180 stawek grzywny po 20 złotych każda.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwiążle o powodach uznania wniosku za niezasadny.			
Wobec uznania, że kary, przy zmianie kwalifikacji prawnej czynu, nie rażą łagodnością, uwzględnienie wniosku nie było możliwe. Co do kary grzywny wymierzonej P. R. prokurator wskazał jako postulowaną karę, którą orzekł sąd, zatem w tym zakresie wniosek reformatoryjny był chybiony. Poza tym ani D. K., ani P. W. nie zostali skazani za czyny wskazane w punktach I, II, III i IV, bo co do P. W. Sąd Okręgowy orzekał o skazaniu w punktach I, II i III, a co do D. K. w punktach I i IV.			
Lp.	Zarzut (zawarty w apelacji prokuratora)		
11	Niesłuszne niezastosowanie przypadku telefonu komórkowego będącego własnością D. K..	# zasadny	
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny			
Przedmiotowy telefon służył sprawcom do nagrywania przebiegu zajścia, w szczególności tych działań, które miały udręczyć pokrzywdzonego.			

<p>Nagrywanie takich zachowań, jak wetknięcie pokrzywdzonemu butelki plastikowej w odbycie, bicie, oblewanie głowy silikonem miało na celu dodatkowo pokrzywdzonemu dokuczyć i upokorzyć go. Telefon został więc użyty w ten sposób do popełnienia przestępstwa pozbawienia wolności ze szczególnym udręczeniem.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O orzeczenie przypadku ww. telefonu.</p>	<p># zasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Skoro telefon był użyty do popełnienia przestępstwa, to żądanie orzeczenia jego przypadku zgodnie z art. 44 § 2 kk było zasadne.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>Nie było.</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		

0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Całość wyroku poza elementami wskazanymi w pkt. 5.2.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
<p>Analiza zarzutów zawartych w apelacjach doprowadziła do uznania, że większość kwestionowanej przez obrońców kwalifikacji prawnej czynów powinna się ostać. Prawidłowo zastosowano art. 189 § 1 i 3 kk, gdyż oskarżeni pozbawili pokrzywdzonego wolności (tego skarżący nie kwestionowali) podejmując rozmaite działania, wskazane już w uzasadnieniu, ukierunkowane na dręczenie i upokarzanie go. Ma zastosowanie art. 158 § 1 kk, gdyż pokrzywdzony został pobity, a udział w tym wzięli wszyscy oskarżeni. Ma zastosowanie art. 280 § 1 kk, gdyż w zachowaniu oskarżonych był element rozboju. Ma też zastosowanie art. 275 § 1 kk, gdyż sprawcy świadomie zabrali</p>		

pokrzywdzonemu dowód osobisty.

Ma również zastosowanie art. 191 § 2 kk, którego użycie zaskarżane nie było wprost w żadnym zarzucie, a być może nawet nieświadomie (wnosząc o zakwalifikowanie

głównego czynu tylko z art. 189 § 1 kk, skarżący siłą rzeczy chciał wyeliminować z kwalifikacji art. 191 § 2 kk). Przepis ten, generalnie łagodniejszego charakteru i łagodzący odpowiedzialność w stosunku do zwykłego wymuszenia czy zaboru mienia, ma jednak zastosowanie tylko do niewielkiego zakresu czynu, gdyż P. W. miał prawo żądać od T. G. zwrotu wierzytelności jedynie co do zabranych pieniędzy w kwocie 1.500 zł. Zabór narkotyków nie spowodował powstania wierzytelności, gdyż posiadanie środków odurzających stanowi przestępstwo i kradzież narkotyków nie skutkuje zaistnieniem jakiegokolwiek wierzytelności – wszelkie środki odurzające, czy to posiadane przez osobę, której je skradziono, czy to przez sprawcę kradzieży, podlegają przepadkowi i nikt nie może żądać prawnie ich zwrotu.

Przy zastosowaniu tych wszystkich przepisów, a odrzuceniu art. 197 § 1 i 3 kk, przenoszącego

niniejszy czyn do kategorii zbrodni i podwyższającego granice kary, wymierzone oskarżonym kary jawią się jako prawidłowo wyważone. Należy dodać, że czyn był groźny, ponieważ stanowił przestępczy samosąd, porachunki między jednym przestępcą (posiadaczem narkotyków) i jego kompanami, a drugim przestępcą, który mu je ukradł. Zachowanie oskarżonych było typowym przypadkiem czynu określanego potocznie jako „wywiezienie do lasu”, czyli uprowadzenie osoby w odległe miejsce, ów las, po to, aby tam pokrzywdzonego bić, maltretować, a niekiedy nawet zabić, co nie pozostaje bez wpływu na świadomość osoby uprowadzanej, która może spodziewać się najgorszego losu. W zestawieniu z upokarzającym dręczeniem podejrzanego są tu znaczne okoliczności obciążające. Należy nadto zauważyć, że wetknięcie pokrzywdzonemu butelki w odbyt i nagranie tej sceny telefonem w celu ośmieszenia pokrzywdzonego, skoro nie uzasadnia kwalifikacji z art. 197 § 1 i 3 kk, musi zostać uznane za bardzo istotny element szczególnego udręczenia osoby uprowadzonej przewidzianego w art. 189

§ 3 kk. W przypadku P. W. należało dostrzec jego główną rolę w zdarzeniu, a w przypadku P. R. działanie w recydywie.

Z drugiej strony nie znajduje uzasadnienia apelacja prokuratora skierowana przeciwko karom zasadniczym, albowiem nie tylko że nastąpiło złagodzenie kwalifikacji prawnej głównego czynu, ale w przypadku tego czynu istnieją też okoliczności łagodzące. Było to dobrowolne uwolnienie pokrzywdzonego po niezbyt długim czasie, zawarcie z pokrzywdzonym ugody w toku postępowania i wyrażenie skruchy jeśli chodzi o popełniony czyn (co do zasady, bo niezależnie od kwestionowania poszczególnych elementów czynu oskarżeni przyznali się do jego dokonania i wyrazili żal). W przypadku P. W. doszła do tego niekaralność (choć trudno traktować go jak wzorowego obywatela, skoro posiadał sporo narkotyków, które ukradł mu T. G.), a także nieznaczne ograniczenie zdolności pokierowania swoim postępowaniem, w przypadku D. K. zaś dostrzegalnie najmniejsza rola w czynie. Kary zachowują zatem właściwą proporcję między oskarżonymi i

wyrok w związku z tym jest spójny.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
Zmiana opisu czynu I przez wyeliminowanie ustalenia, że oskarżeni doprowadzili T. G. do obcowania płciowego oraz z kwalifikacji prawnej tego czynu art. 197 § 1 i 3 pkt 1 kk.	
Zwięźle o powodach zmiany	
W niniejszej sprawie niewątpliwie żaden z oskarżonych nie działał w celu zaspokojenia swego popędu płciowego. Sąd Okręgowy słusznie wywiódł, że czyn z art. 197 kodeksu karnego może być popełniony również z innej motywacji niż chęć zaspokojenia tego popędu. Jednakże przywołując w tym zakresie orzecznictwo nie przeanalizował, czy miało tu miejsce obcowanie płciowe, a o takim tylko czynie mówi art. 197 § 1 kk. Obcowanie płciowe z samej definicji słownej i logicznej oznacza akt z udziałem co najmniej dwóch osób. Zmuszanie innej osoby do obcowania płciowego oznacza zmuszenie jej	

do kontaktu płciowego albo ze sprawcą, albo z inną osobą, bo art. 197 § 1 kk penalizuje również znacznie rzadsze, ale możliwe wymuszenie wzajemnego obcowania płciowego na dwóch osobach przez osobę trzecią. Natomiast w przypadku T. G. nie miało miejsce obcowanie płciowe, gdyż nie można obcować płciowo samemu ze sobą. Sąd Okręgowy przywołał wyroki Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 19 kwietnia 2007 r. (II AKa 40/07, Prok. I Pr. 2008/1/39) i z 16 listopada 2006 r. (II AKa 328/06, OSAKat 2007/1/8), ale nie dostrzegł, że w wyrokach tych mowa jest o zachowaniach stanowiących surogat stosunku płciowego. Sprawca czynu z art. 197 § 1 kk musi wymuszać takie zachowanie, które albo stanowi stosunek płciowy (co oczywiście jest obcowaniem), albo inną formę kontaktu seksualnego (surogat stosunku), ale między co najmniej dwoma osobami, które określić wtedy można jako obcujące. Nawet przy surogacie stosunku płciowego (z użyciem przedmiotu), dla zastosowania kwalifikacji z art. 197 § 1 kk musi wystąpić współuczestnik konieczny w postaci osoby obcującej z pokrzywdzonym, czy to fizycznie, czy

to psychicznie ze świadomością i celem brania udziału w obcowaniu. W niniejszym przypadku obcowanie nie miało miejsca, jako że żaden z oskarżonych nie uważał siebie za osobę obcującą płciowo z pokrzywdzonym ani nie miał zamiaru taką osobą być, a ich zachowanie nie było motywowane popędem.

Można było rozważyć (z urzędu, bo w tym kierunku skarżący nie szli), czy nie miało tu miejsca zmuszenie do innej czynności seksualnej, niebędąca obcowaniem, czyli kontaktem z drugą osobą (z art. 197 § 2 kk). Odpowiedź na to pytanie jest negatywna. Odbyt nie jest narządem płciowym i nie może być zań każdorazowo uznawany, nawet jeśli w określonych sytuacjach możliwe jest dokonywanie czynności o charakterze seksualnym w okolicach odbytu. W przypadku, gdy chodzi o części ciała inne niż narządy płciowe, o seksualnym charakterze czynności decyduje rodzaj zachowania: fakt, że znany jest seks oralny i że można w ten sposób zgwałcić, nie czyni przecież z ust narządu płciowego.

Zachowanie oskarżonych w postaci wepchnięcia pokrzywdzonemu w odbyt gwintu plastikowej butelki nie miało ani motywacji

seksualnej, ani też nie doprowadziło pokrzywdzonego do poddania się takiej czynności, którą ktokolwiek, w tym sprawcy i on sam, a także osoby postronne, gdyby ją obserwowały, jako seksualną by odebrał. Było wyszukaną formą udręczenia i upokorzenia uprowadzonej ofiary. Celem sprawców było nagranie na telefonie komórkowym osoby pokrzywdzonego w sytuacji wstydlivej, upokarzającej i ośmieszającej. Nawet jeśli oskarżeni chcieli w ten sposób ukazać pokrzywdzonego jako osobę o skłonnościach homoseksualnych, która to skłonność, wszakże wrodzona, w prymitywnych i niedojrzałych kręgach społecznych jest uważana za hańbiącą, to miało to na celu pohańbienie pokrzywdzonego, a nie osiągnięcie efektu seksualnego. Działanie polegające na wepchnięciu gwintu butelki w odbycie nie zostało więc przez Sąd Apelacyjny uznane za zgwałcenie, a za element szczególnego udręczenia kwalifikowanego z art. 189 § 3 kk.

0.O.12.

Przedmiot i zakres zmiany

Orzeczenie przypadku telefonu należącego do D. K..		
Zwiężle o powodach zmiany		
Wobec słuszności zarzutu prokuratora w tym zakresie i ustalenia, że telefon był użyty do popełnienia przestępstwa, na podstawie art. 44 § 2 kk orzeczono jego przepadek.		
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
Nie miało miejsca.		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Nie było.		
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III	Ponieważ zmiana zaskarżonego wyroku dotyczyła wyłącznie części kwalifikacji prawnej jednego (głównego w sprawie) czynu oraz orzeczenia przypadku, należy uznać, że wszystkie apelacje generalnie okazały się albo niezasadne, albo zasadne w niewielkim stopniu;	

ważniejsza z dwóch zmian wyroku była tylko w niewielkim zakresie wynikiem uwzględnienia zarzutów apelacyjnych, gdyż zmiana nastąpiła w istocie z innych powodów niż wskazane w zarzucie. Zaskarżenie przez prokuratora wyroku co do kary (zresztą słuszne w zakresie przypadku) nie wpłynęło zaś w istotny sposób na przebieg postępowania odwoławczego, jako że to postępowanie było przede wszystkim wynikiem wniesienia przez obrońców oskarżonych trzech apelacji dalej idących, co do winy. Stąd Sąd Apelacyjny uznał, że określona w art. 633 kpk zasada słuszności, stosowana zgodnie z art. 636 § 1 i 2 kpk, winna skutkować obciążeniem wszystkich oskarżonych w równych częściach kosztami przegranego w istocie przez nich postępowania odwoławczego, a także zasądzeniem od nich opłat w wysokości takiej samej, jak w I instancji, jako że opłaty były obliczone prawidłowo, a kary nie uległy zmianie.

7. PODPISY

SSA Grzegorz Chojnowski
SSA Maciej Żelazowski
SSO Maciej Strączyński

ZAŁĄCZNIK DO FORMULARZA UZASADNIENIA WYROKU SĄDU ODWOŁAWCZEGO

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator Prokuratury Okręgowej w Szczecinie		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	o karze co do wszystkich oskarżonych		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na niekorzyść	# w części	#	Co do kary
#	co do środka karnego		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonych P. W. i D. K.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	O winie co do czynu I co do obu oskarżonych, o karze co do czynu IV co do D. K. i o karze łącznej co do obu oskarżonych		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść	# w części	#	co do winy
#	co do kary		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
0.11.4. Wnioski			

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego P. R.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	O winie i karze		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść	# w części	#	co do winy
#	co do kary		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka		

	zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	4		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego D. K.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	O winie co do czynu I i o karze co do czynu IV		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść	# w części	#	co do winy
#	co do kary		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
0.11.4. Wnioski			
#	Uchylenie (ewentualny)	#	Zmiana (podstawowy)